

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **R.**, so sídlom v T., zastúpenej advokátskou kanceláriou S., so sídlom v B., proti žalovanému **Slovenskému pozemkovému fondu**, so sídlom v Bratislave, Búdkova č. 36, zastúpenému JUDr. J. M., advokátom so sídlom v B., **o vydanie nehnuteľných vecí**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15 C 246/2007, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. marca 2009 sp. zn. 9 Co 34/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 19. marca 2009 sp. zn. 9 Co 34/2008 v napadnutej časti výroku vo veci samej a súvisiacom výroku o trovách konania **z r u š u j e** a vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Galanta 5. apríla 2007 domáhala navrátenia vlastníctva a vydania nehnuteľností, nachádzajúcich sa v katastrálnom území K., vedených v pzkn. vl. č. X. ako parc. č. X. – roľa o výmere X. ha, parc. č. X. – roľa o výmere X. ha, parc. č. X. – roľa o výmere X. ha, parc. č. X. – roľa o výmere X. ha, parc. č. X. – jarok o výmere X. ha, parc. č. X. – cesta o výmere X. ha, parc. č. X. – cesta o výmere X. ha, parc. č. X. – cesta o výmere X. ha a v registri X. na mape určeného operátu na LV č. X. Katastrálnym úradom v N., Správou katastra Š. ako parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – vodné plochy o výmere X. m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere X. m²,

parc. č. X. – ostatné plochy o výmere X. m² a parc. č. X. – ostatné plochy o výmere X. m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“), spolu s dokumentáciou, ktorá k nim prislúcha, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalobu odôvodnila tým, že Československá univerzitná základina bola výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností a v zmysle predpisov rímskokatolíckej cirkvi sa zaraďuje pod zbožnú nadáciu, ktorá je zoskupením vecí určených na ciele zodpovedajúce poslaniu cirkvi, schválenú kompetentnou cirkevnou vrchnosťou (kánon 1544 a nasl. CIC 1917). S poukazom na Základnú zmluvu medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou a ustanovenia Kódexu kánonického práva (CIC) je oprávnená uplatňovať si reštitučné nároky po zaniknutých alebo zrušených cirkevných organizáciách alebo po cirkevných organizáciách, ktoré pôvodne patrili pod právomoc Ostrihomského arcibiskupstva. Preto sa ako oprávnená osoba z dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej len „zákon č. 161/2005 Z.z.“) domáhala vydania sporných nehnuteľností proti žalovanému ako osobe povinnej, ktorý sporné nehnuteľnosti vo vlastníctve Slovenskej republiky spravoval, nakoľko prešli do vlastníctva štátu v rozhodnom období bez náhrady v zmysle pozemkových reforiem. Opodstatnenosť tohto dôvodu odôvodnila zápisom v pzkn. vl. č. X. zo 7. apríla 1948, ktorým bolo poznamenané, že sporné nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona č. 142/1947 Zb. o revízii prvej pozemkovej reformy (ďalej len „zákon o revízii“). Napriek tomu, že podľa zákona č. 161/2005 Z.z. včas vyzvala žalovaného na vrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam a ich vydanie písomnou výzvou, v ktorej sporné nehnuteľnosti špecifikovala a ku ktorej pripojila identifikáciu parciel a pzkn. vl. č. X., žalovaný jej sporné nehnuteľnosti odmietol vydať.

Okresný súd Galanta rozsudkom z 23. októbra 2007 č.k. 15 C 246/2007-151 žalobu zamietol. Žalobkyňu zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania v sume 4 103,96 eur (123 636,-- Sk) k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Okresný súd po tom, čo mal preukázané, že žalobkyňa doručila žalovanému v zákonnej lehote výzvu, z ktorej podľa jeho názoru jednoznačne vyplýva vydanie akých nehnuteľností žiada, sa zaoberal otázkou oprávnenosti (povinnosti) vydania sporných nehnuteľností z dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z. Konkrétne, či došlo k odňatiu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam bez náhrady, postupom podľa zákona o revízii.

Dospel pritom k záveru, že žalobkyňa nepreukázala dôvod odňatia podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z., keď k výzve nepriložila a ani v konaní nepreukázala existenciu rozhodnutia, ktoré by preukazovalo, že k odňatiu vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam došlo odňatím bez náhrady postupom podľa zákona o revízii. Podľa názoru súdu prvého stupňa, samotná poznámka v pzkn. vl. č. X., že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízii, nebola právnym dôvodom odňatia vlastníctva sporných nehnuteľností ich pôvodnému vlastníkovi štátom a s poukazom na § 1 až § 4 zákona o revízii mal za to, že sporné nehnuteľnosti neboli predmetom záboru podľa zákona č. 215/1919 Zb. o zabraní veľkého majetku pozemkového, ani podľa vykonávacích predpisov a zostali tak vo vlastníctve Československého univerzitného fondu, resp. Slovenskej univerzitnej základiny. Okresný súd v odôvodnení zároveň uviedol, že i keby došlo k odňatiu sporných nehnuteľností postupom podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z., nebolo by možné žalobe vyhovieť, nakoľko žalobkyňa nie je oprávnenou osobou na vydanie sporných nehnuteľností podľa § 2 zákona č. 161/2005 Z.z., ktoré ustanovenie predpokladá, že oprávnenou osobou je registrovaná cirkev a náboženská spoločnosť, vrátane ich útvarov so samostatnou právnou subjektivitou, ktorých nehnuteľná vec prešla do vlastníctva štátu, alebo obce postupom podľa § 3 zákona č. 161/2005 Z.z. Podľa jeho názoru sporné nehnuteľnosti neboli nikdy vo vlastníctve žalobkyne, ale ich vlastníkom bol Československý univerzitný fond a od roku 1946 Slovenská univerzitná základina (zápis v pzkn. vl. č. X.), ktorá nebola súčasťou rímskokatolíckej cirkvi, ani jej útvarom so samostatnou právnou subjektivitou, ale samostatnou právnickou osobou (stojacou mimo rímskokatolíckej cirkvi), združením majetku, ktorý slúžil na určitý účel.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. marca 2009 sp. zn. 9 Co 34/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť vydať a navrátiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, nachádzajúcich sa v k.ú. K., zapísaných Katastrálnym úradom N., Správa katastra Š. v registri X. na mape určeného operátu na LV č. X. ako parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m², parc. č. X. – orná pôda o výmere X. m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok potvrdil. V časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania a zároveň im nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania. V zmeňujúcej časti svoje

rozhodnutie odôvodnil § 3 ods. 1 písm. c) a § 5 zákona č. 161/2005 Z.z. Bol toho právneho názoru, že žalobkyňa včas uplatnila u žalovaného ako povinnej osoby písomnou výzvou právo na navrátenie vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam, ktoré dostatočne špecifikovala v prílohe podľa ich zápisu v pzkn. vl. č. X., v ktorej je poznámka zo 7. apríla 1948, že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízii a k výzve aj priložila identifikáciu parciel a pzkn. vl. č. X.. Túto výzvu odvolací súd považoval za kvalifikovanú na vydanie sporných nehnuteľností, nakoľko bola podľa jeho názoru určitá a zrozumiteľná (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a obsahovala všetky náležitosti podľa zákona č. 161/2005 Z.z. Na rozdiel od súdu prvého stupňa mal za to, že v nej bol dostatočne preukázaný aj dôvod odňatia sporných nehnuteľností postupom podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z., a to poukazom na zápis v pzkn. vl. č. X., ktorým bolo poznamenané, že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízii a bol v nej dostatočne zdôvodnený i prechod vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam na žalobkyňu. Neuviedol ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých, na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru, že samotná poznámka, že sporné nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízii, je právnym dôvodom prechodu vlastníckeho práva na štát. Ohľadom aktívnej legitimácie žalobkyne, jej právneho nástupníctva po pôvodnej vlastníčke sporných nehnuteľností, Slovenskej univerzitnej základine, bol odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, toho právneho názoru, že žalobkyňa je oprávnenou osobou podľa zákona č. 161/2005 Z.z., keďže je jej právnou nástupkyňou. Uviedol, že majetok Slovenskej univerzitnej základiny bol majetkom cirkevným, i keď bol spravovaný štátom do jeho prechodu na štát v roku 1948. V odôvodnení svojho rozhodnutia ani v tejto otázke neuviedol ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých dospel k záveru, že Slovenská univerzitná základina je právnym predchodcom žalobkyne, a teda, že sporné nehnuteľnosti sú majetkom cirkvi. Len všeobecne uviedol, čo sa považuje za cirkevný majetok a čo sú základiny. Pasívnu legitimáciu žalovaného ako povinnej osoby, ktorá ku dňu účinnosti zákona č. 161/2005 Z.z. spravovala nehnuteľné veci vo vlastníctve Slovenskej republiky, odvolací súd odôvodnil § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. V potvrdzujúcej časti svoje rozhodnutie odôvodnil § 2 ods. 1 a § 6 zákona podľa zákona č. 161/2005 Z.z., v spojení so zákonom č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy. Dospel k záveru, že žalobkyňa žiadala vydať aj nehnuteľnosti, ktorých sa navrátenie vlastníctva podľa § 2 zákona č. 161/2005 Z.z. netýka, resp. ku ktorým sa vlastníctvo podľa § 6 zákona č. 161/2005 Z.z.

nenavracia (napr. jarok, cesta, vodné plochy), preto v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Proti rozsudku krajského súdu, v jeho zmeňujúcej časti, podal dovolanie žalovaný podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) z dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru je rozhodnutie odvolacieho súdu v zmeňujúcej časti nevykonateľné, pretože sporné nehnuteľnosti boli odvolacím súdom nesprávne označené. Nesprávne právne posúdenie videl žalovaný v právnom závere odvolacieho súdu, ktorý výzvu žalobkyne považoval za kvalifikovanú, obsahujúcu dostatočnú špecifikáciu sporných nehnuteľností. Ďalej uviedol, že žalobkyňa v zákonnej lehote navyše ani nepreukázala dôvod odňatia vlastníckeho práva podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z. Poukázanie žalobkyne i odvolacieho súdu len na zápis v pzkn. vl. č. X., že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízii a konštatovanie odvolacieho súdu, že ide o verejnú listinu, nie je podľa jeho názoru preukázaním dôvodu odňatia. Nakoniec namietal aj nesprávne právne posúdenie otázky aktívnej a pasívnej legitímácie. Podľa názoru dovolateľa žalobkyňa nepredložila právne relevantný dôkaz o tom, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam bolo odňaté jej. Teda, že pôvodná vlastníčka, Slovenská univerzitná základina bola jej právnou predchodkyňou a že žalobkyňa je oprávnenou osobou na navrátenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam. Zároveň poukázal na historický vývoj a ním predložené dokumenty počas konania, s ktorými sa odvolací súd podľa jeho názoru argumentačne vôbec nevysporiadal. Nevysporiadal sa ani s otázkou právneho postavenia študijných, univerzitných základín, s otázkou, kto je právnym nástupcom po zaniknutej študijnej, univerzitnej základine. Či ten, kto majetok do základiny vložil, alebo ten, aj pre potreby koho výnos z majetku základiny slúžil. Ohľadom pasívnej legitímácie uviedol, že povinná osoba, definovaná v § 4 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. je ex lege splnomocnená konať za vlastníka, Slovenskú republiku len za účelom uzatvorenia dohody na vydanie nehnuteľných vecí, ktoré sú inak vo vlastníctve Slovenskej republiky. Pokiaľ však výzve na vydanie nehnuteľných vecí nevyhovie a oprávnená osoba uplatní svoje právo na súde, už nie je povinnou osobou správcu majetku štátu, nakoľko zákon vlastníka, Slovenskú republiku nevytlúčil z procesu plnenia formou navrátenia vlastníctva a vydania nehnuteľných vecí. Preto žalovaným v tomto konaní mala byť správne Slovenská republika a nie

Slovenský pozemkový fond, ktorý nehnuteľnosti, v jej vlastníctve spravuje.

Žalobkyňa sa vo vyjadrení k dovolaniu stotožnila so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu. Poukázala na svoje predchádzajúce podania a zároveň uviedla k jednotlivým dôvodom dovolania svoje stanovisko. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla dovolanie žalovaného zamietnuť a zaviazať ho k povinnosti zaplatiť jej náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolací súd je podľa ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. viazaný rozsahom podaného dovolania i uplatnenými dovolacími dôvodmi. Dovolacie dôvody, ktorými bolo dovolanie odôvodnené, dovolací súd pritom neposudzuje podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa

zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až g) O.s.p., dovolací súd však zistil, že v prejednávanej veci je konanie postihnuté vadou podľa § 237 písm. f) O.s.p.

Odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f) O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. (pozn. dovolacieho súdu – príslušné ustanovenie i nasledujúce, účinné v čase rozhodovania odvolacieho súdu), ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci dospel súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania v otázke oprávnenosti (povinnosti) vydania sporných nehnuteľností z dôvodu podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z. k záveru, že žalobkyňa nepreukázala prechod sporných nehnuteľností do vlastníctva štátu odňatím bez náhrady postupom podľa zákona o revízií. Samotnú poznámku v pzkn. vl. č. X. nepovažoval za právny dôvod odňatia vlastníctva. Ohľadom aktívnej legitímácie bol toho právneho názoru, že žalobkyňa nie je oprávnenou osobou podľa zákona č. 161/2005 Z.z., s poukazom na zápis vlastníckeho práva v pzkn. vl. č. X. v prospech Slovenskej univerzitnej základiny, ktorá podľa jeho názoru nebola súčasťou rímskokatolíckej

cirkvi, ani jej útvárom so samostatnou právnou subjektivitou. Odvolací súd, na rozdiel od prvostupňového súdu, dospel k odlišnému právnemu záveru, preto rozsudok okresného súdu, ktorým tento súd žalobu zamietol, zmenil tak, že žalobe v časti nehnuteľností, týkajúcich sa poľnohospodárskej pôdy vyhovel. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa však obmedzil iba na konštatovanie, že dôvod odňatia sporných nehnuteľností postupom podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 161/2005 Z.z. je preukázaný zápisom v pzkn. vl. č. X., ktorým bolo poznamenané, že nehnuteľnosti sú predmetom revízie podľa zákona o revízií. Neuviedol ustanovenia príslušných právnych predpisov, na základe ktorých mal za to, že právnym dôvodom prechodu vlastníctva na štát bola samotná poznámka v pzkn. vl. Odvolací súd sa skutkovo ani právne nevysporiadal ani s otázkou aktívnej legitímácie žalobkyne. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akých skutkových zistení a na základe ustanovení ktorých právnych predpisov dospel k záveru, že žalobkyňa je oprávnenou osobou podľa zákona č. 161/2005 Z.z. ako právna nástupkyňa Slovenskej univerzitnej základiny. Odvolací súd len uviedol, že jej majetok bol majetkom cirkevným, čo sa za takýto majetok považuje a čo sú základiny. V odôvodnení rozhodnutia nie je vysvetlené, prečo odvolací súd považoval argumenty žalovaného za nepreukázané alebo nesprávne.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorým tento súd mení rozhodnutie súdu nižšieho stupňa musí podľa názoru dovolacieho súdu obsahovať zákonné náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.), pretože pri zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, tento súd svojím rozhodnutím nahrádza napadnuté prvostupňové rozhodnutie. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia preto musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený jednak s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ako aj s poukazom na ním prijaté právne závery a zároveň musí odôvodniť, prečo neprihliadol na ostatné skutočnosti a dôkazy, ktoré počas konania vyšli najavo. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. V prípade, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, nie je z neho zrejmé, z akých skutkových záverov súd vychádzal, ktoré dôkazy mal za preukázané a ktoré nie, z ktorých výpovedí svedkov vychádzal,

z ktorých vyvodil skutkové zistenia odlišné od zistení, z ktorých vychádzal súd prvého stupňa a vôbec nie je právne odôvodnené, ide o procesne nesprávne rozhodnutie. Rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nemá náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je potom nepreskúmateľný a účastníkovi je takýmto rozhodnutím odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko nemá možnosť v dovolacom konaní náležite argumentovať.

Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať jeho správnosť a zároveň musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí súdu, t.j. musí byť preskúmateľné. V prejednávanej veci nie je možné preskúmať správnosť postupu odvolacieho súdu. Jeho rozhodnutie neobsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré dospel k danému právnemu záveru, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ktoré vzal za preukázané a ktoré nie a ako vec právne posúdil a podľa ktorých právnych ustanovení. Dovolací súd tak nemá možnosť posúdiť opodstatnenosť a dôvodnosť zmeny prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom, a teda ani preskúmať, či zmeňujúci rozsudok spočíva na správnom alebo nesprávnom právnom posúdení veci.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Hoci judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa, že rozhodnutie je v zmeňujúcej časti nevykonateľné, k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza nasledovné. Zo spisu, porovnaním zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom na č.l. 378 a rozhodnutia odvolacieho súdu na č.l. 382 nepochybne vyplýva, že pri písomnom vyhotovení rozhodnutia došlo k chybe v písaní, keď odvolací súd namiesto „k nehnuteľnostiam zapísaným KÚ N.“ (pozn. zo skratky ktorej vyplýva „katastrálnym úradom“) nesprávne uviedol „k nehnuteľnostiam zapísaným v k.ú. N.“ (pozn. zo skratky ktorej vyplýva „v katastrálnom území“). Podľa § 164 O.s.p., súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudlo právoplatnosť. Na základe uvedeného dovolací súd musí konštatovať, že ide o chybu v písaní, ktorú súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví. V preskúvanom prípade navyše dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho zmeňujúcej časti zrušuje.

Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ dovolateľ ako dovolací dôvod uvádza aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na zistenú procesnú vadu, z dôvodu ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom, avšak poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 12/2010-47 zo 7. júla 2010.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľa, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. decembra 2011

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

